Lukács Helga-Erika

Semmivé válásomra

(születésnapomra)

Mintha szél tépázta volna, kócosan
karikásan, gülün nézem
tükörképemet reggelente,
aztán semmiből csoda:
fél kiló vakolás,
építőipari képesítés nélkül
mégis újjászületve
-mégsem.
nem újjá.
Csupán elrejtve arcom a világ elől
borzadok újból: szép kis brancs!
Polgárpukkasztani még csak jó vagyok
-ha másra nem is.
Aztán újrakeretezem elmémben a megszokottat,
ne én legyek, ki
másról, másként.
Szólni nem, még gondolni sem,
nem taksálja azt
sem földi, sem idegen.
Túl a Tejútrendszeren
egy csillagról mosolyog két ismeretlen
-ezeregy fényév és mégis
közelebb vannak, kétségtelen.
Ne félj, nem élek örökké,
ma halni is nyomorúságos, hisz
azt is csak minden nap egy kicsit tehetem.
Ideje mindennek,
csak a lassú végzetnek nem lehet.

Marosvásárhely, 2021. május 25.

Idejét múlt

mindannyian a paradicsom növendékei vagyunk
bennünk pislákol a fény
s bár elbújtunk rózsás lugasban sokszor már
kiűzettünk belőle rég
most a verandáról bámulom az égboltot
a sötétség legalsó bugyrából
anyókám öléből is rég kiestem már
a végzet csalogat odaátról
skatulyányi emlékem is kifolyik kezemből
s szerelmeim már rég kihunytak
szélfelkapott porként néha visszatérnek
halványságuk eleven lángra kap
hallgatag lelkem már csak nyöszörög
koporsóm virága épp kinyílott
mit sejtelmes holnap tartogat számomra
éjszakánként újra és újra álmodom.

Marosvásárhely, 2021. július 8.

Asszem

Most még fürdőzök szavaidban,
most még tart a pillanat.
Ezernyi perc egy pillantásodban,
megannyi boldog
s boldogtalan arculat
-mind mozdulatlan.
Hová tűnik a kék
éjszakai pillantásodból?
Szívem csordultig
Veled van tele.
Ha várnál még egy életet,
nem adhatnék mást, csak
minden következő percemet.

Marosvásárhely, 2021. március